

Toate drepturile de reproducere, integral sau parțial, prin orice mijloace, inclusiv stocarea neautorizată în sisteme de căutare sunt rezervate. Reproducerea se poate face doar cu acordul scris al editurii, cu excepția unor scurte pasaje care pot constitui obiectul recenziilor și prezentărilor.

ISBN 978-606-9036-54-9

Editura Berg
www.edituraberg.ro
e-mail: redactia@edituraberg.ro

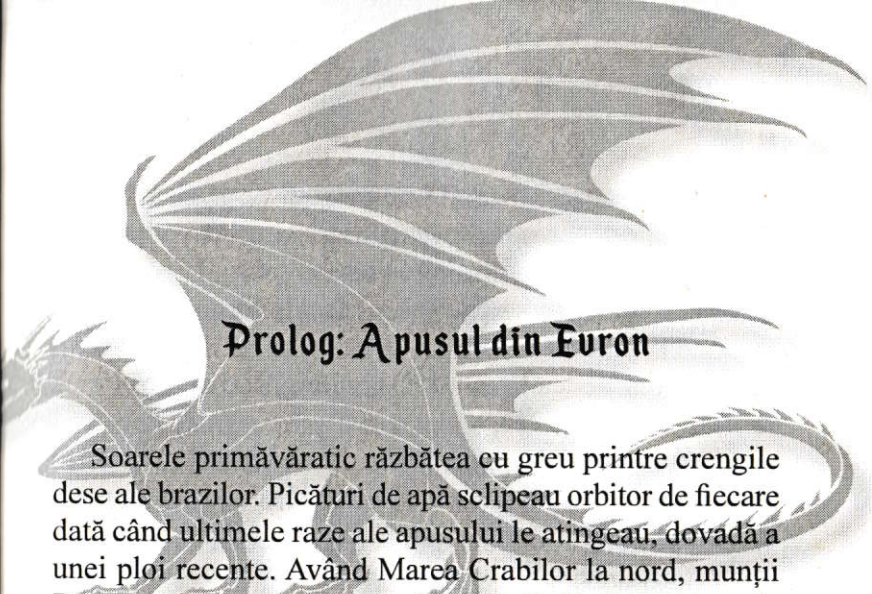
Lisa Darlent

Dragonii din Anador

Cartea a doua: Cântecul demonilor



2019



Prolog: Apusul din Evron

Soarele primăvăratice răzbătea cu greu printre crengile dese ale brazilor. Picături de apă sclipeau orbitor de fiecare dată când ultimele raze ale apusului le atingeau, dovadă a unei ploii recente. Având Marea Crabilor la nord, munții Darast se bucurau de cea mai ploioasă climă de pe continent, dar și de cea mai bogată vegetație. Sute de animale și păsări urcau anual în acei codri pentru a căuta cele mai bune vizuini și locuri de cuibărit, însă, în acea zi, pădurea era cufundată într-o liniște necurată. Nu se auzea glasul niciunei zburătoare și nicio frunză nu se mișca.

Doi bărbați pășeau apăsător pe drumul umbrit, fără să dea atenție naturii înconjurătoare. Unul avea o constituție slabă, sprâncene stufoase și niște ochi întunecați care, împreună cu trăsăturile colțuroase, îl făceau destul de neplăcut vederii. Celălalt avea un chip cu mult mai fin și părea ceva mai tânăr decât tovarășul lui. Purta o haină cu glugă trasă pe cap, de sub care scânteia o privire de culoarea jărăticului.

– Prea multă umezeală, zise cel cu ochi întunecați.

Detesta acel loc, precum și compania în care se afla, însă era un preț mic pentru oportunitatea care i se oferea. Adevărata lui țință o reprezenta satul Evron, dar, până la sosirea prietenilor săi de la răsărit, nu putea acționa. Cât îi aștepta, plănuia să profite de timpul disponibil pentru a înfăptui câteva cercetări. Din ce aflase de la săteni, fierăria se găsea la o jumătate de ceas de ultima gospodărie, astfel

Respect pentru oameni și cărți

încât zgomotul să nu deranjeze pe nimeni. O distanță potrivită pentru ceea ce își pusese în gând.

– Cât mai avem, Almon?

Bărbatul cu privirea de foc arătă către drumul ce cotea după câțiva metri.

– O vom vedea imediat. Osrán, ești convins că vor fi în stare?

Glásul lui avea o notă străveche. Singurul răspuns al lui Osrán fu un rânjet nebun. De îndată ce trecură de cotul drumului, putură vedea casa.

Era construită din bușteni solizi, unii cu scoarță pe ei, dar perdelele albe de la ferestre îmblânzeau aspectul. Una identică, dar mai lungă, acoperea ușa de la intrare, iar pe horn ieșea un fum neîntrerupt. Alături se găsea un soi de hambar din care se auzeau zgomote metalice, semn că era locul fierării. Niște glasuri vesele rásunau aproape asurzitor și imediat apăru și „sursa” lor. Erau doi copii, de cel mult șapte ani, fată și băiat. Fata avea părul castaniu prins în codițe și râdea neîncetat, urmărită de cel ce probabil era fratele ei. Acesta era mai brunet, dar atât de ciufulit, încât părea că are pe cap un tufiș negru. Ținându-se după ei și țipând cât putea, un băiețel de doi sau trei ani venea în spatele lor.

Osrán nu apucă să îl vadă foarte bine, dar prezența tinerilor îl mulțumi peste măsură. Făcându-i un semn discret lui Almon, îi urmă, ocolind casa și trecând pe lângă niște rásaduri de trandafiri frumos mirositoare, cărorá Almon le aruncă o privire tăioasă.

Cei trei se opriseră la umbra unui copac uriaș. Arborele avea peste zece metri înălțime, iar ramurile cele mai de jos atingeau grosimea trupului unui adult. Frunzele erau lunguiețe, de un roșu aprins, fiecare fiind străbătută de o

rețea de vinișoare întunecate. Osrán cunoștea destule despre plante pentru a-și da seama că, în ciuda dimensiunilor, se uita la un puiet de malaesc, unul dintre cei mai mari copaci ai lumii. Fetița se agățase de o ramură și se legăna, rászând. Frații ei săreau să o tragă jos, părtași la veselia ei.

– Ziua bună, domnilor!

Osrán și Almon se întoarseră către femeia din spatele lor. Cu un coc negru și o privire blândă, nu putea fi decât mama micuților. Șorțul pe care îl purta peste o rochie veche arăta că tocmai ieșise din bucătărie. Osrán se înclină respectuos și răspunse căutăturii ei întrebătoare.

– Salutări, mândră domniță! Avem nevoie de o sabie nouă și să ascuțim tăișul la...

– Ah, nu-mi spuneți mie! zâmbi ea. Îl aduc de îndată pe soțul meu. Așteptați numai puțin.

Se întoarse și plecă spre fierărie grăbită, dar scurta lor conversație nu le scăpă copiilor. Își abandonaseră joaca și îi priveau curioși.

– Sunteți călători? întrebă fata.

I se adresase lui Almon, însă acesta nici măcar nu se uită în direcția ei. Osrán oftă. Uneori, acea atitudine a tovarășului său îl enerva la culme.

– Venim de departe, le zise el celor trei pe un ton misterios. Vreți să știți cum am tocit sabia?

– Da! țipă cel mai mic dintre ei, bătând din palme.

Avea o privire de un albastru deschis, deosebit de frumoasă, cu sclipiri de voioșie, și părul negru al mamei lui. Veșmintele păreau mult prea mari pentru corpul lui slăbănog. „Ai niște ochi minunați. Păcat că nu-și vor păstra culoarea”, gândi Osrán, dar îi zâmbi răbdător.

– M-am luptat cu dragoni.

– Tata zice că nu există! interveni fratele mai mare al băiețelului.

Pe chipul bărbatului apăru o expresie ușor răutăcioasă.

– Stau ascunși, dar sunt atât de mari, încât vă pot înghiți instant!

Urmărise să îi sperie, însă nu prea reușise, primind în schimb niște priviri suspicioase.

– Nu există monștri! declară fata convinsă. Yano! N-ai voie!

Frățiorul ei cel mic zărise rubinele încrustate în mânerul sabiei lui Osran și tocmai întindea mâna după ele. Almon mârâi slab, însă gestul lui nu îl descurajă pe micuț. Tovarășul său trase arma din teacă, lăsându-l pe băiețel să o cerceteze.

– Curiozitatea asta ar trebui să aibă o limită, zise Naroth, fierarul din Evron. Nu vă coborâți la mintea lui.

Avea o constituție masivă și brațe puternice, grație meseriei, iar o barbă castanie și creață îi acoperea o bună parte din față. Purta încă mănușile groase din piele de bou.

– La culcare! ordonă mama copiilor, făcându-le semn să o urmeze și fiind întâmpinată cu proteste.

– Lăsați-i puțin! ceru Osran binevoitor. Nu e nimic rău în a le explica atât cât să poată pricepe la vârsta lor. Îți place? îl întrebă pe băiețelul care era încă fascinat de sabie. Uite ce face.

Ridică arma și execută câteva mișcări. Copilul râse. Osran se roti sub privirile lui încântate, se aplecă și, fără veste, înfipse lama în trupul micuț. Preț de o clipă, toți cei de față se holbară mirați, incapabili să asimileze ceea ce vedeau. Apoi fata țipă, în timp ce frățiorul ei se prăbușea la pământ fără suflare.

Almon, ușor surprins de întorsătura situației, își scoase propria sabie și o străpunse pe fetiță, omorând-o pe loc. Femeia urlă îngrozită și Naroth, înnebunit de durere, se repezi către cei doi. Osran se feri de încercarea lui de a-l lovi cu mâinile goale și îi tăie gâtul. Băiatul cel mare luă un băț și, cu ochii înlăcrimați, îl izbi în umăr pe Almon. O pală de vânt îi dădu acestuia gluga pe spate, dezvăluind un păr argintiu și niște coarne răsucite. Demonul șuieră și atacă fulgerător. Ghearele sale, care țineau loc de unghii, își atinseră scopul negreșit. Mama copiilor căzu în genunchi, țipând și smulgându-și părul din cap. Durerea ei era dincolo de cuvinte și încetă doar în clipa în care Osran se apropie și îi puse capăt suferinței. De îndată ce ea căzu, secerată de sabia lui, bărbatul își șterse sabia pe veșminte și o vârî în teacă.

Se îndreptă și privi satisfăcut scena măcelului, apoi o mișcare abia perceptibilă din partea băiețelului îi atrase atenția.

– Să nu te mai îndoiești de mine, Almon! zise mulțumit. Privește!

Copilul, deși fusese cât se poate de mort, tremura, cu gura deschisă. Caninii îi crescură treptat, devenind colți, și o coadă întunecată i se ivi de sub hăinuțe, zvâcnind în balta de sânge ce se formase sub el. Urechile se alungiră și peri fini, negri, le acoperiră. O pereche de aripi scheletice îi sfâșiară tricoul murdar de la joacă și rămaseră țepene.

Deloc impresionat de transformare, Osran se uită pe deasupra lui, încântat. Da, iată-i! Părinții, fratele și sora micuțului erau în picioare, dar fără să se miște din locul în care zăcuseră mai devreme. Suferiseră aceleași schimbări, iar privirile lor de un portocaliu aprins, identice cu a lui Almon, erau fixate asupra celor doi ucigași, în timp ce

Respect pentru oameni și cărți

o ceață vișinie, densă, îi înconjura. Osran îi cercetă cătuși de puțin temător. Oricât de mult și-ar fi dorit, ei nu îl puteau ataca. Nu încă.

Treptat, contururile trupurilor rănite deveneau tot mai neclare. Pe măsură ce sufletele lor părăseau lumea oamenilor pentru a pătrunde în universul sterp al Pandemoniului, băiețelul se ridică și se uită direct la Osran. Albastrul minunat al ochilor lui căpătase nuanța gheții, dar și o sclipire sălbatică, fără nimic uman în ea. Cu un ultim mârâit amenințător, micul demon se pierdu în ceața care îi înghițise familia.

Soarele apuse, scaldând totul într-o mare sângerie.

Un spadasin în devenire

Strânse în mâini sabia de antrenament până când simți fiecare denivelare a lemnului și ciuli urechile, încercând să localizeze direcția următorului atac. Ultima dată, blestemele generalului răsunaseră de undeva din dreapta, dar era sigur că acesta se mutase. Auzi scrâșnetul unor pietre în stânga și se năpusti într-acolo, însă, o clipă mai târziu, ceva îl izbi din partea opusă, aruncându-l la pământ.

– Ridică-te! porunci Caver.

Yano își reținu cuvintele grele pe care își dorea de șase luni să i le azvârle în față și se ridică. Își julise brațul pe care se sprijinise în cădere și îl dorea locul în care fusese lovit. Dacă ar fi bătut vântul măcar, s-ar fi putut folosi și de miros. Doar urechile nu îi erau de mare ajutor. Abia apucă să ia poziția de luptă, că se pomeni iarăși pe jos, cu respirația tăiată. Bombănind în gând, nu mai așteptă ordinul superiorului său, știind ce avea de făcut, dar fu lovit în umăr instantaneu. Scuipe nisipul din gură, mânios și incapabil să găsească vreun scop aceluia antrenament orb, dar și ușor confuz. Caver îl lăsa de obicei să se ridice! Asta însemna că trecuse la un alt nivel?

Brusc, își dădu seama din ce direcție se auzeau pașii, așa că lovi într-acolo. Nimeri într-o suprafață tare, ce apăsa pe sabie în două locuri. Generalul folosea două arme? Din păcate, cea secundă de uimire îi permise atacatorului să îl izbească în piept și să îl trântescă pe spate. Mai multe

râsete se auziră din apropiere. Așadar, Tayson și amicii lui veniseră să își bată joc de el!

– Mi-a ajuns! zise enervant și își smulse eșarfa neagră de la ochi.

Preț de câteva clipe, crezu că nu vede bine. O capră albă stătea aplecată asupra lui și îl cerceta cu privirea ei spălăcită. Yano blestemă și, când ea se năpusti pentru a treia oară asupra sa, o prinse de coarne. Câtă vreme nu îl lua prin surprindere, atacurile acelea nu însemnau nimic pentru puterea lui. O îmbrânci, încă supărat, și se ridică, dar avu grijă să o supravegheze. Nu mai era nici urmă de general.

De regulă, animalele îl evitau, însă capra Antadorului dezvoltase un soi de pasiune nesănătoasă pentru el și apărea în cele mai nepotrivite momente. Din câte se părea, Caver se folosise de asta și plecase, lăsându-l să se confrunte cu rumegătorul. Încă deranjat de cele întâmplate, aruncă o privire în jur.

Curtea de antrenament ocupa cea mai mare parte a teritoriului destinat zonei militare a Antadorului, o bună parte fiind delimitată de zidurile orașului, cuprinzând și poarta nordică. Opus zidurilor, se găseau numeroase clădiri, care serveau la diverse scopuri, și, dincolo de ele, se întindea un gard aparent nevinovat. Arăta ca oricare altul, însă vrăji dintre cele mai puternice îl apăsau, după cum aflaseră câțiva nefericiți chiar pe pielea lor. Yano îl zărise doar în prima zi, când i se spusese unde va locui. Nu pricepuse ce rol avea, dar îl aflase în scurt timp. Lui îi era permis să părăsească baza armatei, cu toate că nu toți se bucurau de un asemenea privilegiu.

Închisorile Antadorului nu rămăneau prea multă vreme pline. Tâlhari, ucigași și fel de fel de răufăcători erau antrenați pentru a servi la apărarea regatului, însă nu li

se încredințau arme adevărate decât cu ocazia patrulelor, unde erau mereu în grija unui mag. Stăteau în grupuri, cu priviri ursuze, și nu vorbeau cu nimeni. Executau doar ordinele primite cu o evidentă neplăcere și reveneau la atitudinea lor sfidătoare. Yano căutase să se țină cât mai departe de ei. Era singurul, cu excepția superiorilor, care avea dreptul să poarte o sabie în permanență și nu o dată îi surprinse încercând să îl încolțească, total indiferenți la natura sa.

Dacă putea evita acea adunătură de criminali, nu putea spune același lucru și despre un alt grup peste care dădea în fiecare dimineață. Tayson, fiul unui nobil din Ultrona, cu un fizic foarte bine lucrat, se înrolase în armată, împreună cu amicii săi, și mereu avea ceva de comentat la adresa „gărzii de bețivi” a prințului Antadorului. Acum stăteau lângă ziduri, amuzați la culme de scena care se desfășurase sub ochii lor.

Capra simulă un alt atac și Yano aruncă sabia de lemn după ea, ratând-o din pricina mâniei. Rumegătorul se retrase în umbra zidurilor, de unde îl privea obraznic.

– Măi, măi, n-ai învățat că furia afectează concentrarea? auzi vocea lui Clayton chiar în spatele lui.

Căpitanul gărzii regale era un bărbat trecut de vârsta tinereții, cărunt, în permanență vesel și mereu dornic de un păhărel... sau mai multe.

– Haide, să îți vedem potențialul, zise și își trase arma din teacă.

– N-o putem lăsa pe mâine? încercă Yano, dar privirea celui alt fu un răspuns clar.

Îi purta un respect mult prea mare pentru a-l refuza. Resemnăt, se aplecă după sabia de lemn și o sprijini de picior pentru a-și putea lega eșarfa la ochi.

– Las-o deoparte! zise Clayton imediat. Și aia! adăugă, arătând către arma de antrenament.

Voia o luptă în toată puterea cuvântului! Yano îl ascultă bucuros și prinse teaca de la brâu, de care era nedespărțit din anumite motive. De îndată ce trase sabia cu mâner frumos împodobit, iar modelul șarpelui străluci pe tăiș, mai multe șușoteli veniră dinspre ceilalți. Nu îi fu greu să ghicească ce spuneau. Din perspectiva lor, alegerea lui Clayton de a-și încrucișa spada cu un demon însemna curată sinucidere. Doar în grupul răufăcătorilor existau câteva priviri entuziasmate. Întotdeauna se bucurau când avea loc o nenorocire.

Îi ignoră și căpitanul făcu întocmai. Se uitară unul la altul, apoi loviră simultan. Luptau așa cum nimeni nu mai văzuse și orice greșeală îi putea costa scump, căci lamele erau cât se poate de reale. Yano bloca toate atacurile, după cum fusese învățat, și de două ori Clayton se retrase din fața lui, dar experiența acestuia era evidentă. Se lansa în diverse combinații de mișcări, menite să își năucească adversarul, iar Yano abia pară câteva dintre ele, împiedicându-se de câteva ori și căzând o dată. Încă îi lipsea priceperea, dar nu mai era novicele rătăcit care sosise cândva în Antador. Urmări plasa argintie pe care sabia rivalului său o țesea până ce înțelese tiparul. Trecu în defensivă, așteptă momentul potrivit, după care lovi. Clayton îi prinse arma într-o poziție incomodă și, pe când se străduia să o respingă, vru să facă un pas înapoi. Yano însă își întinse coada și o înfășură în jurul piciorului căpitanului, apoi atacă și îi zbură sabia din mână. Clayton căzu la pământ, dar, înainte de a se putea întinde după propria armă, un tăiș ascuțit se opri la câțiva centimetri de gâtul său.

Întâmplarea îl șocă. Era limpede că nu se așteptase să piardă. Yano îl privi câteva clipe, la fel de surprins, înainte de a coborî sabia. Zâmbi și îi întinse cealaltă mână. Clayton îi acceptă ajutorul și se ridică.

– Ai progresat enorm, băiete. Mă înclin înaintea lordului întunericului, îi zise, râzând și bătându-l pe umăr. Va trebui să fiu mai în formă înainte să te provoc pe viitor. Ai liber pentru azi.

– Mulțumesc, spuse Yano vesel.

Se uită după Clayton cum pleacă, încercat de un sentiment de mândrie. Într-adevăr, devenise iscusit în mânăuirea sabiei, cu toate că nu era convins că ar fi putut câștiga fără șiretlicuri. Totuși, în luptă orice era permis.

Deodată, își auzi numele strigat și privi către grupul lui Tayson, căruia i se alăturase o tânără îmbrăcată în uniformă militară, cu părul roșcat împletit într-o coșită. Îi făcea cu mâna, îndemnându-l să li se alăture. Deși avea restul zilei liber, bucuria victoriei îl făcea să se simtă plin de energie și compania fetei era suficient de plăcută pentru a o acoperi și pe cea a bătaușilor din Ultrona.

– Ce e? întrebă când ajunse lângă ei.

– Două echipe! zise Tayson, rânjind. Tu și fătuca împotriva noastră. Să vedem cât rezști împotriva ucigașului thalinilor!

Nu spusese niciodată că, atunci când ucisese fiarele, fusese posedat, iar Yano nu îl trădase, mult prea fericit că nu îl ura pentru acea întâmplare. Probabil totul se datora faptului că printre oamenii pe care îi salvase de thalini în Ultrona se găsisse și sora acestuia.

– Pe cine faci tu fătuică? zise Leyra cu răutate.

Și astfel, confruntarea începu. Foloseau cu toții săbii de lemn, dar tot se alegeau cu o mulțime de vânătăi și,